

Писанками обдаровували на знак ба-
жання: дітям — здебільшого з ясними
барвами; господарям — із «сорока клин-
цями» або «кривульками»; хлопцям та
дівчатам — з «розетами», «тригверами»
та веселими барвами; старцям — з чор-
ними барвами та з поясами, так званим
«небесним мостом».

Писанки носили на могили батьків,
дідів.

В місті Коломия, що на Івано-Франків-
щині нещодавно відкрито перший у світі
Музей писанки. Цей унікальний архітек-
турний витвір, основою якого є яйце зав-

вишки 12 метрів, був спроектований коло-
мийськими скульпторами Василем Анд-
рушком та Мирославом Ясинським.
Колекція музею нараховує близько
3000 писанок.

Українську писанку дуже шанують за
кордоном. У Канаді, в провінції Альбер-
та, споруджено єдиний у світі пам'ятник
писанці.

Наші пращури вірили, що писанка має
магічну силу. А старі люди і сьогодні вва-
жають писанку особливою святістю, яка
приносить добро, щастя, достаток, захи-
щає людину від усього злого.

КИЛИМАРСТВО

Найстаріша літописна згадка про кили-
ми на Україні походить з 997 року —
це опис смерті й похорону деревлян-
ського князя Олега, де говориться: «по-
ложиша його на коврі». Також і далі
згадується про звичай класти пораненого
або мертвого князя «на коврі».

Деякі дослідники пов'язували початок
українського килимарства з тривалим
перебуванням на Україні кочових
народів (печенігів, половців, тюрків).
Вони займалися вівчарством і вироб-
ляли з вовни тканини, але ці впливи
не доведені. Інші дослідники визна-
ють килимарство на Україні за само-
стійну творчість місцевого населення.

Ткацькі цехи в Україні відомі
з XIV століття (цех у Самборі, 1376 рік).
У першій половині XVII століття за-
сновано фабрику тканин у Бродях,
де працювали майстри з Голландії;
у XVIII столітті постають килимарські
майстерні в Корсуні, Махнівці, Неми-
рові, Тульчині, Соханеві, Янушполі,
Залізцях, згодом — у Львові. У Киє-
во-Печерській Лаврі існувала килимар-

ня, яка до 1692 року продукувала стрижені
«коври» з килимовою орнаментикою.

Ще більше килимарське виробництво
поширюється у XVIII—XIX століттях.
У цей час уже існують церковні, двірські
та селянські майстерні. Двірські килими
відбивають дух епохи, тодішній мистець-
кий смак, моду.

Килими виробляли на дерев'яних

Килим за подільськими мотивами